

PRVI DEO

I

U Gorohovljevoj ulici, u jednoj od onih velikih zgrada, sa toliko stanara da bi se njima mogao naseliti čitav jedan sreski grad, ležao je izjutra na krevetu, u svom stanu, Ilja Iljič Oblomov.

Bio je to čovek od svoje trideset dve-tri godine, srednjeg rasta, prijatne spoljašnjosti, tamnosivih očiju, ali bez ikakve određene ideje, bilo kakve usredsređenosti u crtama lica. Misli su nesputano poput ptica bludele po njegovom licu, lepršale mu u očima, sletale na poluotvorene usne, skrivale se među borama na čelu, a zatim potpuno nestajale, i tada bi se čitavo njegovo lice prelilo nekim jednoličnim sjajem bezbrižnosti, koja se s lica prenosila na celokupno držanje tela, pa i na nabore njegovog šlafroka.

Pogled bi mu ponekad potamneo od nekog neodređenog umora ili dosade, ali ni umor ni dosada nisu mogli ni nakratko da uklone s njegovog lica blagost, tu osnovnu, primarnu crtu ne samo lica nego i čitave njegove duše, duše koja se tako iskreno i nedvosmisleno ogledala u njegovim očima, osmehu, u svakom pokretu glave ili ruke. Površan i nezainteresovan čovek, pogledavši ovlaš Oblomova, rekao bi: „To je sigurno neka prostodušna dobičina!“, a malo ozbiljniji i dobronamerniji čovek, posle dugog i pažljivog posmatranja njegovog lica, ostavši u prijatnoj nedoumici, odlazio bi smešeći se.

Lice Ilje Iljiča nije bilo ni rumeno, ni tamnoputo, ni previše blede, nego nekako neodređeno, ili je samo tako izgledalo, jer je

Oblomov bio pomalo zadržigao za svoje godine: možda zato što se malo kretao ili retko izlazio na vazduh, a možda i zbog jednog i zbog drugog. Uopšte uzev, njegovo telo, sa kožom na vratu koja je bila previše bleđa i bez sjaja, i s malim punačkim rukama i mlitavim ramenima, izgledalo je isuviše nežno za jednog muškarca.

Čak i kada je bio uznemiren, pokreti su mu bili uzdržani, ispunjeni istom onom blagošću i na neki način šarmantnom lenjošću. Kad bi mu se oblak briga iz duše preneo na lice, pogled bi mu se zamaglio, čelo nabralo, otpočela bi igra sumnji, tuge, straha, ali bi ta uznemirenost retko kad dobijala oblik neke konkretne ideje, a još bi se ređe pretvarala u odluku. Sav taj nemir razrešavao se uzdahom, utapajući se u apatiju ili dremež.

Kako je tek Oblomovljeva odeća dobro pristajala smirenim crtama njegovog lica i mekušnom telu! Na sebi je imao kućni ogrtač od materijala donetog iz Persije, pravi istočnjački, bez ičega što podseća na Evropu, bez kićanki, bez pliša, nestrukiran i vrlo širok, tako da je Oblomov mogao dva puta da ga obavije oko sebe. Rukavi su se, po neprolaznoj istočnjačkoj modi, širili od prstiju prema ramenima. Iako više nije bio nov, a njegov prvobitni i prirodni sjaj mestimično je poprimio neku novu, jedva primetnu nijansu, taj se ogrtač još uvek mogao pohvaliti intenzitetom orijentalnih boja i izdržljivošću tkanine.

U Oblomovljevim očima on je imao mnoštvo neprocenljivih vrednosti: bio je mek, rastegljiv, prijatan za nošenje, poslušno se kao rob pokoravao i najmanjem pokretu tela.

Oblomov je kod kuće uvek bio bez kravate i prsluka jer je voleo da se oseća komotno i udobno. Njegove papuče bile su dugačke, meke i široke, tako da su mu noge, kad bi silazio s kreveta, i bez gledanja upadale pravo u njih.

Ležanje Ilji Iljiču nije bilo ni neophodno, kao što je bolesniku ili nekom kome se spava, ni preko potrebno, kao umornom čoveku, niti je u tome uživao kao lenjivac, to je za njega bilo normalno stanje. Kad god je bio kod kuće – a to je bilo skoro uvek – on je ležao, i to stalno u istoj sobi, onoj u kojoj smo ga zatekli i koja mu je služila kao spavaća, radna i gostinska. Imao je on na raspolaganju još

tri prostorije, ali je retko u njih zalazio, sem izjutra, i to ne uvek, nego samo kada su čistili njegov kabinet, što, naravno, nije bilo svaki dan. U tim sobama nameštaj je bio prekriven plahtama, a zastori spuštteni.

Soba u kojoj je ležao Ilja Iljič bila je, na prvi pogled, lepo uređena. U njoj se nalazio pisaći sto od crvenog drveta, zatim dva kauča presvučena svilom i simpatični paravani sa izvezenim fantastičnim prikazima voća i ptica. Bilo je tamo i svilenih zavesa, tepiha, nekoliko slika, predmeta od bronzne i porcelana, kao i mnoštvo dopadljivih sitnica.

Ipak, posle jednog letimičnog pogleda na sve što se tu nalazilo, iskusno oko čoveka istančanog ukusa uočilo bi samo želju da se koliko-toliko ispoštuje „decorum“ neizbežnih pravila ponašanja, tek da se i to nekako skine s vrata. Oblomov je, naravno, samo o tome i vodio računa kada je uređivao svoju radnu sobu. Prefinjen ukus ne bi se zadovoljio tim teškim, nezgrapnim stolicama od crvenog drveta, ni rasklimanim policama za knjige. Naslon jednog kauča malo je spao, a zalepljeno drvo se na pojedinim mestima odlepilo.

Isto je bilo sa slikama, vazama i sitnicama.

Sam domaćin je, međutim, na stvari u svojoj sobi gledao hladno i ravnodušno, kao da očima pita: „Ko li je dovukao ovamo i natrpao sve ovo?“ Zbog takvog ravnodušnog Oblomovljevog odnosa prema sopstvenoj imovini, ali i zbog još ravnodušnijeg odnosa njegovog sluga Zahara, radna soba je, ako se malo pažljivije pogleda, odisala krajnjom zapuštenosti i nemarom.

Po zidovima, oko slika se poput čipke nahvatala paučina puna prašine, ogledala su umesto za ogledanje pre mogla da posluže kao table na kojima se u prašini ispisuju raznorazne beleške. Tepisi su bili flekavi. Na kauču je ležao zaboravljeni peškir, a na stolu retko kad ne bi osvanuo tanjir od sinoćne večere sa slanikom, oglodanom koskom i mrvama hleba.

Da nije tog tanjira ili tek ispušenog čibuka prislonjenog uz krevet, ili pak samog domaćina što leži na krevetu, pomislio bi čovek da tu niko i ne živi – tako je sve bilo prašnjavo, pohabano i lišeno svežih tragova ljudskog prisustva. Na policama su, istina, ležale

novine i dve-tri otvorene knjige, na pisaćem stolu je bila mastionica s perom, ali novine su bile prošlogodišnje, a stranice otvorenih knjiga – prekrivene prašinom i požutele, jer su očito davno tu ostavljene; iz mastionice bi, kad bi se u nju zamočilo pero, zujeći izletela samo neka isprepadana muva.

Ilja Iljič se, suprotno staroj navici, probudio vrlo rano, oko osam sati. Bio je zbog nečega veoma zabrinut. Na njegovom licu smenjivali su se nejasni izrazi, koji podsećaju na strah, tugu ili uznemirenost. Videlo se da ga muči neka unutrašnja borba, a um još uvek ne pritiče u pomoć.

Oblomov je, naime, prethodnog dana od nadzornika svog imanja na selu dobio pismo vrlo neprijatne sadržine. Zna se o kakvim neprijatnostima može pisati nadzornik: loš rod, neplaćen porez, smanjenje prihoda i sl. Iako je nadzornik i prošle i prethodne godine pisao svom gospodinu ista takva pisma, na Oblomova je i ovo poslednje jednako snažno uticalo, kao, uostalom, i svako neprijatno iznenađenje.

Zar je to sitnica? Sad treba razmišljati o preduzimanju nekih mera. Uostalom, mora se priznati da je Ilja Iljič vodio računa o svojim poslovima. Već posle prvog neprijatnog pisma koje je od nadzornika dobio pre koju godinu, počeo je u glavi da pravi plan za uvođenje raznih promena i unapređenje sistema upravljanja imanjem.

Po tom planu, trebalo je sprovesti mnoštvo novih ekonomskih, policijskih i drugih mera. Međutim, plan nije bio ni blizu kraja, a nadzornikova neprijatna pisma stizala su svake godine iznova, terajući ga da radi i, naravno, remeteći njegov mir. Oblomov je uviđao kako se nešto neodložno mora preduzeti i pre završetka plana. Čim se probudio, odlučio je da ustane, umije se, popije čaj, pa da onda dobro porazmisli, nešto smisli, zapiše i uopšte da se pozabavi tim problemom kako valja.

Polu sata kasnije, i dalje je ležao boreći se sa svojom namerom, da bi najzad zaključio kako za sve to ima vremena i posle čaja, a da čaj, po ustaljenoj navici, može popiti i u krevetu, tim pre što može bez problema da razmišlja i ležeći.

Tako je i uradio. Posle čaja se skoro pridigao sa svoje postelje i samo što nije ustao. Bacivši pogled na papuče, čak je počeo da spušta jednu nogu s kreveta, ali ju je istog časa povukao nazad.

Sat otkuca pola deset, Ilja Iljič uzdrhta.

– Šta ja to radim? – reče zlovoljno naglas. – Dosta je bilo: vreme je da se nešto radi! Daš sebi malo oduška, i već...

– Zahare! – povika.

U sobi koju je od kabineta Ilje Iljiča delio samo mali hodnik, čulo se isprva nešto poput režanja psa na lancu, a zatim lupa nogu koje skočiše odnekud. To je Zahar skočio s banka na kojem je obično provodio vreme sedeći i dremajući.

U kabinet uđe stariji čovek u sivom redengotu, s rupom ispod pazuha iz koje je virio komadić košulje, u takođe sivom prsluku s bakarnim dugmičima, glave ćelave kao koleno, i s nepregledno širokim i gustim prosedo-smeđim bakenbardima, od kojih je svaki ponaosob bio dovoljan za po tri brade.

Zahar se nije trudio da bilo šta menja, ne samo u svom bogomdanom izgledu, nego ni u pogledu svoje odeće, kakvu je nosio još od kada je živeo na selu. Odeću su mu šili po mustri koju je sam doneo iz sela. Sivi redengot i prsluk voleo je zato što ga je ta poluuniforma pomalo podsećala na livreju koju je nekada oblačio, kada bi pratio pokojnu gospodu u crkvu ili u goste, a livreja je u njegovom sećanju bila jedina veza s dostojanstvom doma Oblomovih.

Ništa više starca nije podsećalo na bogati vlastelinski i spokojni život u zabiti sela. Stara gospoda su poumirala, porodični portreti ostali su kod kuće i verovatno se povlače negde po tavanu, priče o starom načinu života i ugledu porodice utihnule su, i žive još samo u sećanju onih retkih staraca koji ostaše na selu. Zbog toga je Zaharu bio drag sivi redengot. U tom kaputu i u još nekim detaljima što su se očuvali na licu i u manirima gospodinovim, po kojima je tako ličio na svoje roditelje, u njegovim hirovima, zbog kojih je Zahar gundao u sebi i naglas, ali ih je ipak u dubini duše duboko poštovao kao ispoljavanje vlastelinske slobode i prirodno pravo jednog gospodina, stari sluga video je slabšaše odjeke starog dostojanstva i raskoši.

Da nije tih hirova, on nekako ne bi ni osećao da nad sobom ima gospodara, da nije njih, ništa ga ne bi podsećalo na mladost, na selo koje su davno napustili, na priče – tu jedinu porodičnu hroniku, koju su beležile i s generacije na generaciju prenosile stare sluge, dadilje i dojlje.

Dom Oblomovih nekada je bio bogat i čuven u svom kraju, a onda je, sam bog zna zašto, počeo da siromaši i slabi, da bi se naposljetku neprimetno izgubio u mnoštvu novih plemićkih porodica. Samo su osedele sluge Oblomovih međusobno prepričavale uspomene o minulim vremenima, koje su čuvali kao najveću svetinju. Eto, zato je Zahar cenio svoj sivi redengot. Možda je i bakenbarde voleo zato što je kao dete video mnogo starih slugu s takvim starinskim aristokratskim ukrasom.

Ilja Iljič, duboko zamišljen, dugo nije primećivao Zahara. Ovaj je stajao pred njim ćuteći. Na kraju se nakašlja.

– Šta je? – upita Ilja Iljič.

– Pa, zvali ste?

– Zvao sam? Što li sam te ono zvao? Ne sećam se! – odgovori on protežući se. – Idi ti u svoju sobu, a ja ću te opet zvati kad se setim.

Zahar ode, a Ilja Iljič nastavi da leži i razmišlja o prokletom pismu.

Prođe još četvrt sata.

– E, dosta je bilo ležanja! – reče – Vreme je da se ustaje... U stvari, daj da još jednom pažljivo pročitam nadzornikovo pismo, pa ću onda ustati. Zahare!

Ponovo se začu ona ista lupa nogu i režanje, samo glasnije. Zahar uđe, a Oblomov se opet zadubi u misli. Zahar je stajao par minuta, neblagonaklono, pomalo iskosa gledajući gospodina, a zatim pođe prema vratima.

– Kuda? – iznenada reče Oblomov.

– Vi ništa ne govorite, pa reko', što da stojim bez veze? – odgovori Zahar promuklim glasom, pošto drugi nije imao, jer ga je, po sopstvenim rečima, izgubio tokom lova s psima, kada je jahao sa starim gospodinom i kada mu je tobože neki jak vetar produvao grlo.

Stajao je nasred sobe okrenut poluprofilom Oblomovu i popreko ga gledao.

– Šta je, noge su ti se oduzele, pa ne možeš da stojiš? Zar ne vidiš da sam zabrinut? Onda sačekaj! Nisi tamo dosta ležao? Potraži pismo koje sam juče dobio od nadzornika. Gde si ga sklonio?

– Kakvo pismo? Ja nisam video nikakvo pismo – reče Zahar.

– Pa ti si ga primio od poštara. Ono prljavo!

– Otkud ja znam gde ste ga ostavili? – govorio je Zahar tapkajući rukom po papirima i raznim stvarčicama što su bile na stolu.

– Ti nikad ništa ne znaš. Pogledaj tamo u korpi! Da nije zapalo iza kauča? Evo, ni ovaj naslon još nije popravljen, ne možeš da pozoveš stolara da ga popravi? Pa ti si ga slomio. Ničega se ne bi sâm setio.

– Nisam ga ja slomio – odgovori Zahar – sâm se slomio, ne može doveka da traje, mora jednom da se slomi.

Ilja Iljič nije smatrao za shodno da dokazuje suprotno.

– Nađe li? – upita.

– Evo neka pisma.

– Ne ta.

– Pa, drugih nema – reče Zahar.

– Dobro, idi! – nestrpljivo će Ilja Iljič. – Ustaću, pa ću sam naći.

Zahar ode u svoju sobu, ali tek što je položio ruke na banak, spremajući se da skoči na njega, ponovo se začu nestrpljivi povik: „Zahare, Zahare!“

– O, bože! – gundao je Zahar krećući nazad u kabinet. – Muke moje niko ne zna. Da me bar smrt hoće...!

– Šta treba? – reče, pridržavajući se jednom rukom za vrata kabineta, i gledajući u znak protesta Oblomova do te mere iskosa da ga je video samo jednim okom, dok je gospodin mogao da vidi samo jedan ogromni zuluf, koji je izgledao kao da će iz njega svakog trenutka izleteti dve-tri ptice.

– Maramicu daj, brzo! Mogao si i sam da zaključiš, zar ne vidiš? – strogo primeti Ilja Iljič.

Zahar nije pokazivao nikakvo naročito nezadovoljstvo niti ga je čudila takva naredba i prekora gospodinov, jer je verovatno i jedno i drugo smatrao potpuno normalnom pojavom.

– Ko zna gde je maramica... – gundao je, idući unaokolo po sobi i opipavajući svaku stolicu iako se videlo da na njima nema ničega.

– Vi sve gubite! – primetio je otvarajući vrata gostinske sobe, kako bi proverio da nije tamo.

– Gde ćeš? Ovde traži! Tamo nisam ulazio tri dana. 'Ajde, brže malo! – govorio je Ilja Iljič.

– Gde je maramica? Nema je! – reče Zahar šireći ruke i osvrćući se na sve strane. – Ama, eto je – iznenada ljutito graknu – ispod vas! Eno viri jedan kraj. Ležite na njoj, a tražite je!

I ne čekajući odgovor, Zahar pođe napolje. Oblomovu bi malo neprijatno zbog sopstvenog previda, te brzo nađe drugi razlog da okrivljuje Zahara.

– A ti kao ovde čistiš, je l'? Svuda prašina, prljavština, bože sačuvaj! Eno, pogledaj samo tamo po ćoškovima! Ništa ne radiš!

– Dobro, ako ništa i ne radim... – počeo Zahar uvređenim glasom – trudim se, dajem sve od sebe! I prašinu brišem i čistim skoro svaki dan... On pokaza na pod i sto na kojem je Oblomov ručavao.

– Evo, evo – reče – sve je počišćeno, spremljeno, kao za svadbu... Šta više treba?

– A šta je ovo? – prekide ga Ilja Iljič, pokazujući zidove i plafon.
– A ovo? A ovo?

On pokaza prstom juče ostavljen peškir i tanjir s kriškom hleba, zaboravljen na stolu.

– Pa, to ću, evo, skloniti – reče Zahar snishodljivo uzimajući tanjir.

– Samo to! A prašina po zidovima, a paučina?... – govorio je Oblomov pokazujući prstom na zidove.

– To radim pred Vaskrs: onda brišem ikone, pajam...

– A knjige i slike da se očiste...?

– Knjige i slike čistim pred Božić; onda Anisija i ja sve ormare sredimo. A kada inače da spremam? Vi ste stalno kod kuće.

– Odem ja ponekad u pozorište ili u goste, mogao bi tada...

– Kako da spremam noću?

Oblomov ga s prekorom pogleda, odmahnu glavom i uzdahnu, a Zahar ravnodušno pogleda prema prozoru, pa i on uzdahnu. Gospodin je, izgleda, zaključio: „E, moj brate, ti si još veći Oblomov od mene“, a Zahar teško da nije pomislio: „Lažeš! Ti znaš samo da pametuješ i držiš bukvice, a za prašinu i paučinu te baš briga.“

– Da li ti uopšte shvataš – reče Ilja Iljič – da se zbog prašine legu moljci? Ja katkad i stenice vidim na zidu!

– Kod mene ima i buva! – ravnodušno odvrati Zahar.

– I tebi je to u redu? Pa to je odvratno! – primeti Oblomov.

Zahar prasnu u smeh tako da mu se nasmejaše čak i obrve i zulufi, koji se razvukoše u stranu, a celo lice se sve do čela obli rumenilo.

– A zar sam ja kriv što na svetu postoje stenice? – reče on s iskrenim čuđenjem – Jesam li ih ja izmislio?

– To je od prljavštine – prekide ga Oblomov. – Šta lupetaš!

– Ni prljavštinu nisam ja izmislio.

– Kod tebe tamo noću miševi svrdlaju, čujem ja.

– Ni miševе nisam izmislio. Te gamadi kao što su miševi, mačke i stenice ima svuda kol’ko ’oćeš.

– A kako kod drugih ljudi nema ni moljaca ni stenica?

Na Zaharovom licu pojavi se izraz nepoverenja ili, bolje rečeno, čvrsta uverenost da je tako nešto nemoguće.

– Kod mene ih ima mnogo – reče on tvrdoglavo – ko bi ih sve pohvatao, ne mogu za svakom stenicom u svaku pukotinu da se zavlacim.

A u sebi je mislio: „A i kakvo je to spavanje bez stenica?“

– Ti počisti i pokupi đubre iz ćoškova, pa ih neće biti – učio ga je Oblomov.

– Danas pokupiš, sutra se opet nakupi – odgovori Zahar.

– Neće se nakupiti – prekide ga gospodin – nemoguće je.

– Hoće, znam ja – tvrdio je sluga.

– Ako se nakupi, ti opet počisti.

– Kako to mislite? Svaki dan da rondam po ćoškovima? – upita Zahar. – Kakav je to život? Bolje dušu bogu na istinu!

– Kako je kod drugih ljudi čisto? – usprotivio se Oblomov. – Pogledaj preko, kod klavir štimera, milina ti da pogledaš, a u kući samo jedna devojka...

– A kako kod Nemca i da bude đubreta? – iznenada će Zahar. – Pogledajte samo kako oni žive! Čitava porodica cele nedelje glođe jednu kosku. Otac daje kaput sinu, a onda ga sin vraća ocu. Žene i ćerke nose tako kratke haljine da sve podvijaju noge pod sebe ko guske... Otkud njima đubre? Nema kod njih, kao kod nas, da u ormarima godinama stoji gomila stare, iznošene odeće, ili da se preko zime skupi pun ćošak kutija sa okrajcima hleba... Kod njih se i korica iskoristi: prave dvopek, pa jedu uz pivo!

Pričajući o takvom nakaradnom životu, Zahar čak pljunu kroz zube.

– Ne raspravljaj se – reče Ilja Iljič – bolje počni da spremaš.

– Nekad bi' i spremao, a vi mi sami ne date – izjavi Zahar.

– Opet on tera svoje! Uvek mu, možeš misliti, ja smetam.

– Pa dabome, vi ste stalno kod kuće. Kako da spremam pored vas? Otidite negde na ceo dan, pa ću pospremiti.

– Šta je on, molim te, smislio! Ja da odem! Bolje ti idi u svoju sobu.

– Ali stvarno! – insistirao je Zahar – Evo, kad biste danas otišli, Anisija i ja bismo sve pospremili. Mada ne možemo mi to sve sami, trebalo bi naći još žena, i sve oprati.

– Ah, kakav dobar plan – još žena! Odlazi! – reče Ilja Iljič, koji se već pokajao što je potakao Zahara na taj razgovor. Uvek bi smetnuo s uma da će, ako se samo dotakao te delikatne teme, natovariti sebi na vrat gomilu problema.

Oblomov bi možda i voleo da sve bude čisto, ali kad bi to spremanje moglo da prođe neprimetno, da se uradi nekako samo od sebe, a Zahar je, čim bi se od njega zatražilo samo da obriše prašinu ili opere podove, odmah započinjao raspravu. Počeo bi da dokazuje kako je to nemoguće izvesti bez strašne gungule po kući, a dobro je znao da i sama pomisao na to užasava njegovog gospodina.

Zahar izađe, a Oblomov utonu u razmišljanja. Posle nekoliko minuta otkucalo je još pola sata.

– Šta je ovo? – gotovo užasnuto reče Ilja Iljič. – Skoro je jedanaest sati a ja još nisam ustao, nisam se ni umio! Zahare, Zahare!

– O, Gospode Bože! Evo! – začu se iz sobe za poslugu, a onda opet ona ista lupa.

– Je li sve spremno za umivanje? – upita Oblomov.

– Odavno je spremno! – odgovori Zahar. – Što ne ustajete?

– A zašto ti ne govoriš da je spremno? Ja bih već odavno ustao. 'Ajde ti, eto mene odmah za tobom. Imam posla, sešću da pišem.

Zahar ode, ali se začas vrati sa ispunjenom i zamašćenom beležnicom i komadićima hartije.

– Evo, ako ste već namerni da pišete, onda izvolite i račune pregledati. Treba ih platiti.

– Kakvi računi? Kakvo plaćanje? – zlovoljno upita Ilja Iljič.

– Od mesara, piljara, pralje, pekara... svi traže pare.

– Samo o novcu mora čovek da misli! – gundao je Ilja Iljič. – A zašto ti ne donosiš jedan po jedan račun, nego sve odjednom?

– Pa vi me svaki put oterate: sve sutra, pa sutra...

– Onda možemo i sad da ostavimo to za sutra, zar ne?

– Ne možemo! Navaljuju, ne daju više na veresiju. Danas je prvi.

– Ah! – uznemireno će Oblomov. – Još jedna briga! Šta je, što stojiš? Ostavi na stolu. Sad ću da ustanem, da se umijem, pa ću pogledati – reče Ilja Iljič. – Znači, sve je spremljeno za umivanje?

– Jeste! – odgovori Zahar.

– Dobro, prvo...

On se stenjući poče pridizati s kreveta, da ustane.

– Zaboravio sam da vam kažem – poče Zahar – malopre, dok ste vi još spavali, dolazio je domar, kaže, poručio gazda da hitno moramo da se iselimo... treba mu stan.

– Šta sad to znači? Naravno da ćemo se iseliti ako mu treba. Što mi dosađuješ? Već treći put mi to govoriš.

– Oni meni dosađuju.

– Reci da ćemo se iseliti.

– Kažu: ima već mesec dana kako ste, vele, obećali, a nikako da se iselite. Mi ćemo, kažu, prijaviti policiji.